

Arrest

nr. 209 697 van 20 september 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 april 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het tussenarrest van 2 juli 2018 met nr. 206 398.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 september 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 februari 2017 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 21 februari 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.09.2016 werd ingediend en op datum van 02.11.2016 werd geactualiseerd door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 02.06.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan zeven maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op haar recht op een gezinsleven, met name op artikel 8 EVRM. Zij haalt aan dat zij samen woont met haar vader, haar broers en haar zussen en dat zij niet van hen gescheiden wenst te worden. Vooreerst merken we op dat betrokkene niet samenwoont met haar vader, S.H.A. (R.R.[...]) en haar broer S.L.A. (R.R. [...]). Er is dus geen sprake van enige gezinscel met haar vader en broer. Betrokkene woont daarentegen samen met haar drie halfbroers, S.A.A. (R.R. [...]), S.A.A. (R.R. [...]) en S.A.A. (R.R. [...]) en haar halfzus S.T. (R.R. [...]). We stellen echter vast dat betrokkene de verwantschap niet bewijst. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een gezinssamenstelling van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien merken we op dat haar halfbroers en halfzus reeds sinds 2009 naar België verblijven terwijl betrokkene pas op 13.10.2015 het Rijk is binnengekomen. Haar vader en haar broer verblijven reeds sinds 2011 in België. We kunnen dus wel degelijk stellen dat betrokkene perfect in staat was om zes jaar zonder haar halfbroers en halfzus door te brengen en vier jaar zonder haar vader en haar broer. Er kan dan ook geen sprake zijn van een ernstig nadeel ten opzichte van betrokkene.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan bovendien worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene haalt aan dat ze bij een terugkeer vreest voor een gedwongen huwelijk met een man gekozen door haar familie waardoor ze dan ook niet terug kan keren naar haar familie in Pakistan. Wat betreft de vrees voor elke - zelfs tijdelijke - terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf: de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder het voorleggen van enig

bewijsmateriaal, dat diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 3 EVRM daarbij verwijzend naar haar gebrek aan bewegingsvrijheid en het feit dat zij zou moeten gehoorzamen aan de grillen van haar familie. Ze verwijst hierbij naar een studie van de Canadese asielinstanties die de extreme moeilijkheden beschrijft voor een alleenstaande vrouw in Pakistan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er echter aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Deze studie verwijst dus naar de algemene situatie in het land van herkomst en betrokkene levert geen enkel persoonlijk bewijs. Het gaat om loutere verklaringen die niet gestaafd worden door enig begin van bewijs en waaraan bovendien geen enkel geloof gehecht werd door de asielinstanties. Een loutere verklaring is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. De elementen van integratie (met name het feit dat zij Nederlandse lessen zou volgen, dat zij snel vrienden zou maken in Brussel, dat zij zich in sneltreinvaart aan het integreren zou zijn, dat zij van haar vrijheid zou genieten, dat zij zich aan zou passen aan de westerse normen en waarden, dat zij zou studeren en dat zij drie deelcertificaten Nederlands voorlegt, evenals een vrijwilligersovereenkomst, een verklaring van haar vader, haar attest maatschappelijke oriëntatie en haar attest van inburgering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). [...]"

Dit is de bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 13 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing werd op dezelfde dag eveneens een beroep ingediend. Het werd verworpen bij arrest nr. 209 698 van 20 september 2018.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens betoogt zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Na een theoretische uiteenzetting over sommige geschonden geachte bepalingen en beginselen verschaft zij volgende toelichting bij het middel:

"[...] 2. Bespreking in concreto De bestreden beslissing verklaart het verzoek onontvankelijk.

De bestreden beslissing is op een stereotiepe wijze gemotiveerd.

De bestreden beslissing somt namelijk dat alle elementen die verzoekster heeft aangehaald en besluit dat al deze elementen geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

In het kader van huidige bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het privéleven van verzoekster.

Dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, hetgeen een "buitengewone omstandigheid" kan uitmaken, blijkt immers uit het feit dat zij zich beriep op punt 2.3. van de inmiddels vernietigde instructies van 19 juli 2009:

"De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (art. 40bis van de Wet) vallen, maar van wie het verblijf dient te worden vergemakkelijkt, in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonend bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben."

Verzoekster bevindt zich weldegelijk in een prangende humanitaire situatie, die een regularisatieverzoek in België rechtvaardigt.

Het feit dat de instructies van 19 juli 2009 vernietigd werden, doet daar geen afbreuk aan.

Verzoekster is als enige kind van haar vader in Pakistan achtergebleven, wanneer de rest van het gezin naar België migreerde.

Verzoekster is in eerste instantie bij haar vader en stiefmoeder gaan wonen. Dit was echter een éénkamerappartement, zodat een tweede appartement in de buurt werd gehuurd, waar verzoekster werd ingeschreven. Het gezin woont echter samen in de twee appartementen.

Het gaat om naaste familie, zodat de bestreden beslissing een inbreuk maakt op het recht op familieleven van verzoekster.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondent'.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoekster heeft zich op de bescherming vervat in artikel 8 EVRM geroepen gezien haar privéleven in België is, dat een terugkeer, zelfs tijdelijk, geen legitiem doeleinde nastreeft en dat het disproportioneel zou zijn om verzoekster te vragen terug te keren teneinde een aanvraag in te dienen in Pakistan.

Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens beschermt het recht op een gezinsleven, en maakt hierbij geen onderscheid naar de vorm van dit gezinsleven.

Zelfs al woont verzoekster officieel een paar straten verder dan haar vader, zij eten samen en zijn heel vaak samen. Het familieleven dat zij nu hebben, is een zeer hecht familieleven.

Verzoekster heeft in haar aanvraag de schending van artikel 8 EVRM aangehaald ingeval van terugkeer als buitengewone omstandigheid.

Volgens de bestreden beslissing kan er geen sprake zijn van schending van artikel 8 EVRM aangezien het privéleven zou gebaseerd zijn op 'gewone relaties' en die niet beschermd zouden zijn door artikel 8.

Volgens de beslissing vallen "gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM."

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens luidt echter volledig anders:

"He had accordingly also established a private life there within the meaning of Article 8, which encompassed the right for an individual to form and develop relationships with other human beings, including relationships of a professional or business nature. It followed that the applicant's déportation had amounted to interference with his right to respect for his private and family life. It was not contested that the Royal Order of 25 February 1991 was based on sections 20 and 21 of the Act of 15 December 1980 on the entry, residence, settlement and expulsion of aliens".⁴

Verzoekster wenst op te merken dat bovenvermeld arrest een veroordeling inhoudt van de Belgische Staat die dus a fortiori op de hoogte zou moeten zijn van deze rechtspraak.

Ook uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt dat weldegelijk sociale relaties en de omgeving onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen:

"Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of verweerder bij de evenredigheidstoetsing of uit verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden, bovenstaande positieve gegevens in overweging heeft genomen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt enkel dat verweerder rekening hield met de korte opeenvolging en de veelvuldige veroordelingen, doch blijkt niet dat verweerder bij zijn afweging rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker werkt in Nederland, een contract heeft van onbepaalde duur die inging na zijn laatste veroordeling en in aanmerking komt voor elektronisch toezicht. Verweerder dient voor de evenredigheidstoetsing met alle aan hem gekende feiten rekening te houden."⁵

Ook de Raad van State heeft hierover geoordeeld:

"De Minister van Binnenlandse Zaken beschikt over een ruime beoordelingsbevoegdheid in het kader van een aanvraag tot verblijfsvergunning op grond van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet. Wanneer de genomen beslissing echter de onderbreking voor een onbepaalde - a/s is het in beginsel maar korte -

duur impliceert van de banden die de vreemdeling in België heeft gesmeed/ kan hij niet het recht miskennen dat elkeen heeft op de eerbiediging van de rechten die worden bekrachtigd door art. 8 E.V.R.M. Zijn beslissing moet dienaangaande worden gemotiveerd."6

Uit de rechtsleer blijkt ook duidelijk dat artikel 8 EVRM het privé-leven beschermt en dit begrip wordt als volgt gedefinieerd door de Raad van Europa:

« Pour les Juges de Strasbourg, la vie privée est un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive⁹. Ce concept est notamment plus large que celui de droit à l'intimité [privacy] et concerne une sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir. En 1992, la Cour a ainsi déclaré :

Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. ¹⁰

De sorte que la vie privée inclut nécessairement le droit de développer des relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur. »

Vrije vertaling :

'Voor de rechters van Straatsburg, is het begrip privé-leven een breed begrip dat zich niet leent aan een beperkende omschrijving. Dit bijzonder concept is breder dan het recht op privacy en betreft een gebied waarbinnen een persoon vrij zijn persoonlijkheid kan ontwikkelen en laten bloeien. In 1992 verklaarde het Hof:

Het zou te beperkend zijn, het begrip te beperken tot een "intieme kring" waarbinnen dewelke iedereen zijn leven kan leiden zoals hij kiest en de buitenwereld hiervan volledig uit te sluiten. Respect voor het privé-leven dient tot op zekere hoogte, ook het recht te omvatten voor een individu om relaties te ontwikkelen. ¹⁰ Het privé-leven omvat bijgevolg noodzakelijkerwijs het recht om relaties met anderen en met de buitenwereld te ontwikkelen

Hetzelfde rapport gaat voort :

« Pour savoir si une décision de déportation d'une personne d'un Etat contractant est compatible avec le respect de sa vie privée et familiale, la Cour évalue l'étendue des liens entre l'individu concerné et les pays hôte et de destination (le pays d'origine). Pour ce faire, elle prend notamment en considération :

- >■ la durée du séjour et la connaissance de la langue et de la culture de l'un ou l'autre Etat ;
- >■ l'existence de liens familiaux et d'un cercle social dans l'un ou l'autre Etat ;
- >■ l'incidence de la déportation sur leurs relations avec les membres de la famille restés sur place ;
- >■ toute autre considération personnelle, telle que l'état de santé ou des facteurs psychologiques, de nature à rendre la déportation particulièrement pénible pour l'individu concerné.

Ces facteurs sont ensuite mis en balance avec les raisons invoquées à l'appui de la déportation - prévention de la criminalité et des désordres en cas d'infraction pénale ou bien-être économique du pays lorsque celui-ci dispose d'une politique stricte d'immigration - pour déterminer si l'ingérence dans la vie familiale est proportionnée au besoin. » ⁷

Vrije vertaling :

"Om te kunnen nagaan of een beslissing tot verwijdering van een persoon van een Verdragsluitende Staat in overeenstemming is met zijn privé-en gezinsleven, beoordeelt het Hof de omvang van de relatie tussen het individu en het gastland van bestemming (het land van herkomst). Om dit te doen, houdt het Hof onder meer rekening met:

- >■ de duur van het verblijf en de kennis van de taal en cultuur van elke Staat;
- >- het bestaan van familiebanden en een sociale kring in elke Staat;
- >- de invloed van de verwijdering op de relaties de achtergebleven familieleden;
- >- ieder andere persoonlijke overweging, zoals de gezondheid of psychologische factoren, die van aard zijn om de verwijdering bijzonder moeilijk te maken voor het betrokken individu.

Deze factoren worden vervolgens afgewogen tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel."

Verzoekster kan niet terugkeren omdat zij nu in haar oorspronkelijk gezin verblijft.

In Pakistan heeft zij nog slechts haar moeder, met wie zij in onmin verkeert en die haar wil uithuwelijken. Als alleenstaande vrouw zonder netwerk is het niet mogelijk in Pakistan te overleven.

Bovendien deed zij bijzonder veel moeite om in de Belgische samenleving te integreren.

Zij volgde intensieve Nederlandse lessen en kan zich nu verstaanbaar maken in het Nederlands. Zij volgde een inburgeringscursus.

Het is duidelijk dat zij al goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Dit blijkt ook uit de vele stukken die aan het regularisatiedossier werden gevoegd.

In deze situatie is het dan ook niet redelijk te stellen dat er geen sprake zou zijn van een inmenging met het privé - en gezinsleven beschermd door artikel 8.

De Raad van Europa stelt duidelijk dat ieder andere persoonlijke overweging die de verwijdering bijzonder moeilijk zou maken voor de betrokkene door de Staten in rekening moeten worden genomen vooraleer ze beslissing om een vreemdeling te verwijderen.

Dit stemt overigens overeen met de definitie van de Raad van State omtrent de buitengewone omstandigheden.

Het privé-leven valt weldegelijk onder de bescherming voorzien door artikel 8 EVRM en hieronder vallen dus ook sociale relaties, en het recht om zich als vrouw te ontwikkelen.

Verwerende partij had, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, een afweging moeten maken tussen het privé- en gezinsleven van verzoeksters en het noodzakelijk belang zijn om verzoekster te dwingen terug naar Pakistan te gaan teneinde er een machtiging tot verblijf aan te vragen.

*Zoals de Raad van Europa het heeft gesteld (zie hierboven) diende verwerende partij de aangehaalde elementen af te wegen "tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel."*⁸

Door dit zelfs niet te onderzoeken, schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, de motiveringplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing vormt eveneens een schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet aangezien het feit dat verzoekster haar privé-en familieleden in België heeft, het voor haar bijzonder moeilijk maakt om naar Pakistan te gaan.

Verwerende partij stelt al te gemakkelijk dat verzoekster wel een visum kan aanvragen om haar familie in België te vervoegen of te bezoeken.

Verwerende partij weet evengoed dat dit puur hypothetisch is. Zulk visum zal verwerende partij niet uitreiken.

Het behandelen van een visumverzoek neemt verschillende maanden in beslag, zodat er sprake is van een langdurige verwijdering.

Bovendien heeft verzoekster niet de financiële middelen om zulke reizen te maken. Het is totaal onrealistisch en bovendien ecologisch onverantwoord om van Pakistan naar België te reizen telkens verzoekster haar familie wenst te bezoeken. Dit in de nogal onrealistische hypothese dat verwerende partij zulk visum zou toekennen aan verzoekster...

Door voor te stellen dat verzoekster een visum dient aan te vragen, neemt verwerende partij toch stelling in over de behoefte van verzoekster om een gezinsleven te hebben met haar vader, broers en zussen. Verwerende partij neemt deze wel au sérieux, maar in plaats van de logische conclusie, met name dat het zou gaan om een buitengewone omstandigheid, doet men het onrealistisch voorstel om met een visum naar België te komen.

Deze motivering is onjuist minstens niet afdoende. [...]"

2.2. Voor wat betreft de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat verzoekster hierover heeft uiteengezet in haar verzoekschrift. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeksters verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, bij gebrek aan het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. Daargelaten de vraag in welke mate een motivering die concreet ingaat op verzoeksters situatie kan worden beschouwd als een stereotiepe motivering, dient alleszins te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). Verzoekster toont niet aan dat de motivering niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt niet. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Voor wat betreft de draagwijdte van de overige in het middel opgeworpen geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur kan eveneens worden verwezen naar wat verzoekster hierover heeft uiteengezet in haar verzoekschrift

2.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.6. Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden vormen en haar dus niet toelaten haar aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen.

2.7. Verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar privéleven, doch dit vindt geen steun in de bestreden beslissing. Zo werd in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de door verzoekster aangehaalde elementen inzake haar privéleven. In de bestreden beslissing kan dienaangaande het volgende worden gelezen: *“De elementen van integratie (met name het feit dat zij Nederlandse lessen zou volgen, dat zij snel vrienden zou maken in Brussel, dat zij zich in sneltreinvaart aan het integreren zou zijn, dat zij van haar vrijheid zou genieten, dat zij zich aan zou passen aan de westerse normen en waarden, dat zij zou studeren en dat zij drie deelcertificaten Nederlands voorlegt, evenals een vrijwilligersovereenkomst, een verklaring van haar vader, haar attest maatschappelijke oriëntatie en haar attest van inburgering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* Deze stelling van verweerder is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 8 januari 2015, nr. 11.008 (c), RvS 17 november 2016, nr. 12.210 (c)). Verweerder heeft derhalve duidelijk aangegeven waarom in casu de aangevoerde elementen van het privéleven niet konden worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Verzoekster toont niet aan waarom omtrent deze elementen in haar geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden geoordeeld. Zo toont zij geenszins concreet aan waarom het voor haar

omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen. Het louter poneren dat het bijzonder moeilijk is om terug naar Pakistan te gaan, kan niet volstaan. Waar verzoekster – onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM en een rapport van de Raad van Europa – een uitgebreid betoog voert dat ook gewone sociale relaties worden beschermd door artikel 8 van het EVRM, toont zij met dit betoog de onwettigheid van de bestreden beslissing niet aan. Zoals hierboven reeds uiteengezet blijkt dat verweerder wel degelijk een inhoudelijke beoordeling heeft gemaakt van de door verzoekster aangehaalde aspecten van haar privéleven, zodat het motief in de bestreden beslissing dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, kan worden beschouwd als een overtollig motief. Een onderdeel van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit onderdeel is niet noodzakelijk, daar een eventuele gegrondheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). Alleszins moet worden vastgesteld dat de elementen die verzoeksters zaak kenmerken, met name een integratie tot stand gekomen in illegaal en precair verblijf sedert haar aankomst in oktober 2015 alsook het samenleven met (leden van) het oorspronkelijk gezin, niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden vormen dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande verblijf toe te staan. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift ten slotte tevergeefs naar de toepassing van artikel 8, tweede lid van het EVRM aangezien ze zich niet bevindt in een situatie van voortgezet verblijf.

2.8. Verzoekster verwijst verder naar de *“prangende humanitaire situatie”* waarin zij zich zou bevinden en verwijst in dit verband naar punt 2.3. van de inmiddels vernietigde instructie van 19 juli 2009. In deze wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekster in haar in punt 1.1. bedoelde verblijfsaanvraag noch gewag heeft gemaakt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, noch gewag heeft gemaakt van de prangende humanitaire situatie van *“de familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (art. 40bis van de Wet) vallen, maar van die het verblijf dient te worden vergemakkelijkt, in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38 [...]”*. Verweerder kan dan ook bezwaarlijk worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien wijst de Raad erop dat uit niets blijkt dat verzoekster een familielid van een EU-burger is, wiens verblijf dient te worden vergemakkelijkt in toepassing van voormelde richtlijn. Indien zij evenwel van oordeel is dat zij een dergelijk familielid is, staat het haar vrij een verblijfsaanvraag conform artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te initiëren. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd – waardoor deze met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen – inhoudt dat verzoekster hieruit geen rechtsmiddel kan putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.9. Waar verzoekster haar familiale situatie schetst, dient de Raad op te merken dat zij hiermee niet aantoont dat ze als meerderjarige met haar vader, broer, halfbroers en halfzus een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. In dit verband is het aantonen van een afhankelijkheidsband vereist die verder gaat dan het aantonen van gewone affectieve banden, quod non. Alleszins, met het schetsen van haar familiale situatie blijft verzoekster in gebreke de motieven die in het licht van artikel 8 EVRM in de bestreden beslissing figureren, in concreto te weerleggen. Zo werd onder meer gesteld dat verzoeksters familieleden reeds sinds 2009, dan wel 2011 in België verblijven en verzoekster slechts op 13 oktober 2015 naar België is gekomen. Er wordt aangegeven dat verzoekster aldus in staat is geweest om zes, dan wel vier jaar zonder haar familieleden in Pakistan te verblijven. Verder wordt gemotiveerd dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen geen breuk van de familiale relaties uitmaakt, doch slechts een tijdelijke verwijdering betreft. Verweerder verwijst in deze op pertinente wijze naar vaste rechtspraak van de Raad van State, die benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Hierbij wijst de Raad er bovendien op dat ook het EHRM heeft aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij zij niet verplicht zijn om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t.

Nederland). Verzoekster toont niet aan waarom er in haar geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zij stelt weliswaar dat zij wenst te kunnen verblijven bij haar *“oorspronkelijk gezin”*, doch hiermee toont zij niet aan waarom dit *“oorspronkelijk gezin”* haar ononderbroken aanwezigheid in België vereist. Het loutere gegeven dat verzoekster verkiest om bij haar *“oorspronkelijk gezin”* te verblijven, kan niet volstaan. Waar zij de tijdelijkheid van de scheiding betwist en stelt dat verweerder haar nooit een visum zal geven om terug te keren, wijst de Raad erop dat verzoekster vooruit loopt op de feiten. In de bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat verzoekster haar verblijfsaanvraag moet indienen in haar herkomstland, zonder dat uitspraak wordt gedaan over de vraag of zij tot een verblijf kan worden gemachtigd. Het staat verzoekster aldus vrij een verblijfsaanvraag in te dienen vanuit het herkomstland, waarbij het aan verweerder zal toekomen over deze aanvraag te oordelen. Verzoekster wijst op de onwaarschijnlijkheid dat zij de toestemming zal krijgen om naar België te mogen terugkeren, doch in deze wijst de Raad erop dat het verzoekster, indien zij zich alsnog geconfronteerd zal zien met een negatieve beslissing over de grond van de zaak, vrijstaat de voor haar beschikbare beroepsmogelijkheden te benutten. Verzoekster kan evenwel deze eventuele toekomstige negatieve beslissing over de gegrondheid van de zaak thans niet aanwenden om te betwisten dat er sprake is van een tijdelijke verwijdering. Het enkele gegeven dat de behandeling van verzoeksters zaak ten gronde bovendien *“verschillende maanden”* in beslag kan nemen, doet evenmin afbreuk aan de tijdelijkheid van de scheiding.

2.10. Wat betreft de problematische relatie met haar moeder, die haar zou willen uithuwelijken indien zij terugkeert naar Pakistan, kan het niet volstaan deze omstandigheid louter te herhalen in het verzoekschrift. Verweerder heeft dienaangaande gemotiveerd dat verzoekster geen enkel bijkomend element toevoegt aan de elementen die reeds tijdens haar asielprocedure naar voor werden gebracht en die niet werden aanvaard door de bevoegde instanties. Verweerder stelt dat de door de bevoegde instanties ongeloofwaardig bevonden verklaringen, zonder enig bijkomend bewijsmateriaal, thans evenmin kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Verzoekster gaat hier geenszins concreet op in, zodat zij deze motivering niet onderuit haalt. Het louter poneren dat het als alleenstaande vrouw zonder netwerk onmogelijk is om te overleven in Pakistan volstaat evenmin. Dienaangaande stelde verweerder dat verzoekster louter verwijst naar een algemeen rapport, doch in gebreke is gebleven enig persoonlijk bewijs hiervan voor te leggen. Verweerder stelt dat loutere verklaringen die niet worden gestaafd door enig begin van bewijs – en waaraan door de asielinstanties geen geloof werden gehecht – niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Opnieuw dient de Raad vast te stellen dat verzoekster in gebreke blijft concreet in te gaan op deze motivering. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verweerder in de bestreden beslissing tevens heeft gewezen op het gegeven dat verzoekster vier tot zes jaar heeft doorgebracht in haar herkomstland zonder haar familie, zodat aldus blijkt dat zij in staat is om ook zonder hen in Pakistan te verblijven. Verzoekster gaat hier niet op in.

2.11. Waar verzoekster betoogt dat het niet realistisch, logisch of ecologisch is om haar naar Pakistan te laten reizen om een visum aan te vragen, wijst de Raad erop dat dit praktisch standpunt niet volstaat om artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de vereiste inhoudt van het aantonen van een buitengewone omstandigheid, opzij te schuiven. Van verweerder kan bezwaarlijk worden verwacht dat hij besluit af te zien van een wettelijke voorwaarde, om de reden dat het voor verzoekster makkelijker is en praktisch uitkomt om haar verblijfsaanvraag in België in te dienen. Waar verzoekster nog stelt de financiële middelen niet te hebben om de reis te ondernemen, wijst de Raad erop dat zij zich hierop niet heeft beroepen in haar verblijfsaanvraag. Verweerder kan dan ook bezwaarlijk worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

2.12. Gelet op bovenstaande toont verzoekster niet aan dat verweerder in casu zijn discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een incorrecte of kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingevuld. Door de elementen die haar zaak kenmerken en die zij heeft ontwikkeld in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag te herhalen en de overtuiging te zijn toegedaan dat de bestreden beslissing onlogisch is en dat het veel gemakkelijker is als de procedure hier haar beslag krijgt, kan verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoeksters overtuiging geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA